

AMUSEMENT

เกียรติศักดิ์ ม่วงมิตร

ถ้าหากโลกนี้ไม่มีการแบ่งชนชั้นใด ๆ ถ้าหากโลกนี้แค่เพียงสบตากันก็เข้าใจ ถ้าหากโลกนี้ไม่ต้องชนะเสมอไป จะได้ไหม ขอได้ไหม ฮูโว โฮ โฮ...

เนื้อเพลงท่อนสุดท้ายจบลง ตามด้วยเสียงโซโล่กีตาร์นุ่มนวลสลับหนักแน่นยาวเกือบหนึ่งนาที เรียกเสียงปรบมือจากผู้ชมด้านล่างเวทีได้อย่างกึกก้อง แม้ว่าเพลงจะอยู่ในลำดับท้าย ๆ

วงดนตรีที่เพิ่งเล่นเพลงจบลงไปนั้นคือ **“Amusement”** หนึ่งใน ๑๘ วงที่เข้ารอบสุดท้ายของการประกวด **“Triple Music II”** ณ นครินทร์เธียร์เตอร์ อ.ศรีนครินทร์ หัวหมาก บางกระปิ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔

พวกเขาเลือกเพลง **“ถ้า”** เพลงหนึ่งในอัลบั้ม **“4 Dimension”** ที่แต่งขึ้นหลังจากเข้าร่วม **“โครงการดนตรี กวีคิด เพื่อการเรียนรู้สู่ปัญญา”** และด้วยแรงบันดาลใจที่จะใช้บทเพลงเป็นสื่อในการสร้างสรรค์สังคม ตามครรลองของเพลง **“Imagine”** ของ **“John Lennon”** ศิลปินผู้โด่งดัง ที่เขาได้รับในระหว่างการเข้าค่าย ของโครงการ

ในช่วงสุดท้าย เมื่อพิธีกรบนเวทีได้ประกาศว่า **“Amusement”** คือวงดนตรีที่ได้รับรางวัล **“Hand”** หนึ่งในรางวัลสำคัญของการประกวด ซึ่งจะมอบให้กับวงดนตรีที่สร้างสรรค์อัลบั้มเพลงด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ ทั้งการแต่งเนื้อร้อง ทำนอง การทำดนตรี การอัดเสียง ฯลฯ

สมาชิกของวงทั้ง ๕ คน ต่างไม่รีรอที่จะกระโดดโลดเต้นแสดงความดีใจอย่างไม่ปิดกั้น แม้ว่าพวกเขาจะมีได้ให้ความสำคัญไปกับรางวัลและการประกวดมากไปกว่าโอกาสการเข้าร่วมโครงการ เช่นเดียวกับเพื่อน ๆ นักดนตรีอีกหลายวงที่มาเข้าร่วมประกวดในเวทีเดียวกันนี้

“Amusement” เป็นวงดนตรีร็อคจากมหาวิทยาลัยมหิดล สมาชิกวงทั้ง ๕ คนเรียนดนตรีอยู่ในวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ คณะหนึ่งของมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนเฉพาะวิชาการดนตรี ซึ่งเปิดรับเฉพาะผู้ที่ฝีมือทางดนตรีในระดับที่ไม่ธรรมดาให้เข้าไปศึกษาต่อ

สมาชิกของวงทั้ง ๕ คน ก็ล้วนแต่ฝีมือไม่ธรรมดา บางคนเรียนที่สถาบันนี้ตั้งแต่โรงเรียนเตรียมดนตรีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย บางคนก็เรียนจากสถาบันดนตรีอื่นมาก่อนมาเข้าเรียนที่นี่

ปั้ม - อีรพงษ์ กุลวงศ์ นักร้องนำของวง เริ่มจากการเล่นกีตาร์ แต่พบว่าตนเองมีความสามารถทางด้านการร้องเพลง จึงไปไปเรียนการร้องเพลงจากโรงเรียนดนตรีมีฟ้า ขณะเรียนอยู่มัธยมศึกษาตอนปลาย ก่อนที่จะมาสมัครเรียนต่อที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์

พันธ์ - เลิศเมธี สงวนแก้ว มือคีย์บอร์ดของวง เริ่มเล่นและเรียนเปียโนมาตั้งแต่ประถมศึกษาที่โรงเรียนดนตรีจุฬารักษ์ และหลังจากจบมัธยมศึกษาตอนต้นก็มาสมัครเรียนต่อที่โรงเรียนเตรียมดนตรีวิทยาลัยดุริยางคศิลป์

แม็กซี-สุปรีชา ศรีวิรัช มือเบสประจำวง เริ่มดนตรีจากการเป็นนักดนตรีในวงโยธวาทิตของโรงเรียน หลังจากนั้นในช่วง ม.๔ ก็เริ่มเล่นเบสจากการชักชวนของเพื่อน ๆ และได้มีโอกาสฝึกฝนกับอาจารย์ที่จบจากวิทยาลัยดุริยางคศิลป์ กระทั่งสอบเรียนต่อที่นี่ได้หลังจากจบมัธยมศึกษาปีที่ ๖

ท๊อป-จักรกฤษณ์ ปีตา มือกลองของวง เริ่มเล่นกลองตั้งแต่เรียนอยู่ชั้น ม.๒ และในช่วงที่เรียนอยู่ ม.๖ ได้เริ่มต้นเล่นกลองอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ กระทั่งมาสอบเรียนต่อที่วิทยาลัยดุริยางคศิลป์

วรรณชาติ เผือกสกนธ์ มือกีตาร์ของวง ซึ่งเข้ามาเป็นสมาชิกคนล่าสุดแทนมือกีตาร์คนเดิมที่ออกไป เป็นนักศึกษาวิทยาลัยดุริยางคศิลป์เช่นเดียวกับสมาชิกคนอื่น ๆ

สมาชิวง Amusement หมุนเวียนเปลี่ยนไปแล้วหลายคน ชุดนี้เป็นสมาชิกชุดล่าสุดซึ่งได้ออกอัลบั้มเป็นของตัวเองร่วมกัน

“เปลี่ยนสมาชิกมาเรื่อยๆ ครับ ตั้งแต่อายุแปดขวบ เริ่มเล่นด้วยกันเป็นบางรุ่นก่อน แล้วก็เปลี่ยนสมาชิกไปเรื่อยๆ จนมาเป็นชุดนี้ครับ ชุดนี้ถือว่าเป็นชุดล่าสุด...”

ปั้ม - อีรพงษ์ กุลวงศ์ นักร้องนำของวง กล่าวถึงพัฒนาการของวงตั้งแต่เขายังเป็นนักศึกษาปีที่ ๑ กระทั่งปัจจุบันเขาเรียนอยู่ชั้นปีที่ ๔

อีรพงษ์ เล่าต่อว่า เดิมทีเดี่ยวพวกเขาชวนตัวกันเล่นดนตรีตอนกลางคืนตามผับต่าง ๆ เคยเล่นทั้งแถวอาร์ซีเอ ถนนข้าวสาร และในแถบ จ.นครปฐม การเล่นดนตรีแบบนี้เป็นอุปสรรคอย่างยิ่งในการทำอัลบั้มเป็นของตัวเอง เพราะเวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการซ้อมเพลงจำพวกควาไรดี ตอบสนองความต้องการของผู้ฟัง ที่มักสนใจฟังเพลงตลาดที่ติดหู

“ถ้าเล่นกลางคืนอย่างเดิมนั้นจะแบบต้องแกะเพลง ต้องซ้อม จะไม่มีเวลาทำเพลงของตัวเอง มีปัญหามากตอนซ้อม...”

ราวหนึ่งปีมาแล้วที่อีรพงษ์และเพื่อน ๆ ในวงตัดสินใจเลิกเล่นดนตรีตอนกลางคืน ด้วยเหตุผลที่จะทำอัลบั้มของตัวเอง แต่ความคิดนี้ก็ไม่ราบรื่นนัก เพราะเพื่อนในวงบางคนก็ไม่คิดเช่นนั้น ในที่สุดก็แยกย้ายกันออกไป และชักชวนคนใหม่ที่สนใจร่วมกันเข้ามาเสริม

“ก็อย่างที่ผมบอกครับ ตอนแรกเราเล่นกลางคืน มันก็มีความคิดที่จะทำตั้งแต่ออนไลน์แล้ว แต่ว่าบางคนในวงไม่ได้เล่นด้วยที่จะทำ ก็ต้องเปลี่ยนสมาชิก เปลี่ยนจนมาเจอชุดนี้...”

เป็นเพราะแต่ละคนก็มีแนวเพลงของตัวเอง การรวมวงแต่ละคนก็ปรับตัวเข้าหากัน

“ก็เอาเพลงที่ทุกคนดีที่รัก ก็ไม่ได้ตั้งกรอบไว้ครับว่าจะทำแนวนี้ ก็คือทุกคนชอบ ทุกคนชอบด้วยกัน แล้วมาลงตัวที่แนวนี้...”

ในขณะที่ Amusement เริ่มทำเพลงของตัวเอง ก็มีการประชาสัมพันธ์รับสมัครวงดนตรีเข้าร่วมโครงการดนตรี กวีคีตา เพื่อการเรียนรู้สู่ปัญญา เป็นเพราะมีเพลงอยู่แล้ว จึงได้ส่งเพลงของวงไปสมัครเข้าร่วม

“เน่นไปปรตอริบเขนาครับ แล้วยังลอมร่วมไปดู ไม่ได้คิดว่าจะได้ เพราะเพลงที่ทำเป็นเพลงของวงชุดแรกที่ทำออกมาไม่ค่อยดีเท่าไร...”

แรกเริ่มในการสมัครและโอกาสในการเข้าร่วมโครงการของวงนั้น แรงจูงใจไม่ได้มากไปกว่าทุนสนับสนุนจำนวนห้าหมื่นบาทที่จะได้รับมาจัดทำอัลบั้มของพวกเขา

“ฉันใจที่เวาเงินทุนทำอัลบั้ม ตอนนั้นคิดจะทำอัลบั้มอยู่แล้ว เงินห้าหมื่นบาทเป็นเงินค่อนข้างเยอะ เพียงพอสำหรับการทำอัลบั้มอย่างพวกผมก็ทำกันมาแล้ววงหนึ่งมันไม่ต่อกิจทั้งหมด คือมันเอามาเป็นร่วมกลมของวงได้กับไวชิโน้นได้...”

อิทธิพงษ์ เล่าถึงแรงจูงใจในการเข้าร่วมโครงการ ในระยะเริ่มต้น โดยที่ยังไม่ได้สนใจเป้าหมายที่แท้จริงของโครงการ เขาเล่าต่อว่า

“ตอนแรกเรายังไม่ได้รู้ใจอะไร ไม่ได้คิดอะไร จนไปร่วมกิจกรรมครั้งแรกที่เวาเงิน...”

เขาเล่าว่า การร่วมกิจกรรมในคราวนั้นทำให้เห็นคุณค่าของโอกาสที่ได้เข้าร่วมโครงการ ซึ่งมีคุณค่ามากกว่าทุนที่จะได้นับให้ไปทำอัลบั้ม กิจกรรมคราวนั้นทำให้เขาได้รู้เพื่อน ๆ นักดนตรีจากต่างสถาบันมากมายหลายตา ได้รับรู้เป้าหมายของโครงการ

“ตอนแรกก็ดูว่าจะน่าเบื่อ เพราะพวกผมก็ปรี๊ดแล้วเข้าไป ก็จะมีคนเรียกพี่ พอได้เน้นบรรยากาศได้เน้นวิทยากร เน้นเนื้อหา เน้นกระบวนการ สนุกครับ ได้เจอเพื่อนใหม่ ๆ ที่เป็นนักดนตรีด้วยกัน อยู่ท่ามมนาววิทยาลัย มันไม่เร่ร่อน ไม่เหมือนแบบบ้าน เอะเอฟ. มันเป็นคนกันจริง...”

นอกจากการร่วมกิจกรรมคราวแรกที่เขาใหญ่ สมาชิกวงฯ ก็ได้เข้าร่วมกิจกรรมกับทางโครงการอีกหลายครั้งคราว ซึ่งแต่ละครั้งที่ได้เข้าร่วมก็เป็นโอกาสในการพัฒนาตนเองทั้งทางด้านความคิดและทักษะฝีมือทางดนตรี

ในการจัดกิจกรรมครั้งที่สอง ซึ่งจัดในกรุงเทพฯ สมาชิกทุกคนในวงได้เข้าร่วมกิจกรรม โดยได้แยกไปอบรมกับอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญแต่ละเครื่องดนตรี อิทธิพงษ์ เล่าว่า

“ส่วนของผมจะประทับใจครั้งที่สองครับ ที่อาจารย์คนมีฝีมือแต่ละด้านมาเวิร์คช็อป เราไม่ได้มาร้องทักษะการเล่นอย่างเดี๋ยวนั้น เราจะได้คุยเรื่องการอัดเพลง ปัญหาการรวมมือ ได้อะไรเยอะแยะทั้งบางครั้งในคณะไม่ได้ร้อง ในคณะจะร้องเรื่องฝีมืออย่างเดี๋ยวนั้น คือเน่นมันค่อนข้างประสบการณ์จากตัวเราเอง ประสบการณ์ในการอัดเพลง...”

นอกจากนั้นแล้ว พวกเขายังมีโอกาสได้ร่วมกิจกรรมจิตอาสากับทางโครงการ อีกด้วย

ในคราวนั้นทางโครงการได้จัดแสดงดนตรีที่ลานการแสดงหน้าศูนย์ศิลปวัฒนธรรม กรุงเทพฯ

ซึ่งกิจกรรมในคราวนั้นเป็นการระดมทุนและสิ่งของต่าง ๆ ไปช่วยผู้ประสบภัยน้ำท่วมที่ภาคใต้ นอกจากการไปร่วมเล่นดนตรีแล้ว สมาชิกในวงก็ยังมีส่วนช่วยกิจกรรมอื่น ๆ ในคราวนั้นด้วยความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

“โครงการดนตรี กวีคีตา เพื่อการเรียนรู้สู่ปัญญา” มีเป้าหมายที่จะขับเคลื่อนกลุ่มเยาวชนที่เป็นนักดนตรี เพื่อร่วมกันแสวงหาและช่วยให้เพื่อนมนุษย์ได้พบการเรียนรู้ที่ดีด้วยเสียงดนตรี และบทเพลงที่ไร้พรมแดน ภายใต้สโลแกน “เติมสุข กับเสียงเพลง” มาด้วยหัวใจ (Heart) เต็มไฟให้คิดฝัน (Head) ลงมือทำอย่างตั้งใจ (Hand)

ทั้งนี้อาจกล่าวโดยย่อคือ การขับเคลื่อนสุขภาวะทางปัญญาด้วยดนตรี นั่นเอง

สำหรับ สุขภาวะทางปัญญาที่โครงการฯ นิยามไว้ก็คือ ความดี ความงาม ความจริง การให้การเสียสละ ความเอื้อเฟื้อ ความรัก ความฝัน ความหวัง กำลังใจ เสรีภาพ ความเท่าเทียม ความสงบสุข การรู้เท่าทันตัวเอง มีความสุขจากภายใน

ธีรพงษ์ เล่าว่า เดิมทีเดี่ยวเขาเองนั้นก็ไม่ได้เข้าใจความหมาย และเป้าหมายของโครงการฯ นัก แต่จากการได้เข้าร่วมกิจกรรมหลายครั้งหลายหน เขาก็เข้าใจและนิยามความหมายใหม่เป็นของตัวเองว่า “เพลงเปลี่ยนโลก”

“ส่วนตัวตอนแรกก็ไม่ค่อยจะเข้าใจอะไรเท่าไร เพราะว่าคำมันเข้าใจยาก แต่พอผมเข้าไปลึกจริง ๆ ตอนแรกที่อ่านอย่างเพลงมาดู่ อย่างเพลง imagine คือนั่นเปลี่ยนโลกได้จริง ๆ...

เขาเล่าต่อว่าเพลงเปลี่ยนโลกนั้น อาจเทียบเคียงได้กับ “เพลงเพื่อชีวิต”

“เพลงที่เปลี่ยนโลกได้ อธิบายง่าย ๆ ก็คือ คล้าย ๆ กับเพลงเพื่อชีวิต เพลงเพื่อสร้างสรรค์สังคมอะไรพวกนี้ แต่เราไม่จำเป็นต้องทำดนตรีแบบเพลงเพื่อชีวิต เพราะเพลงเพื่อชีวิตจะมีคนฟังอยู่กลุ่มเดียว เราต้องการที่จะให้เด็ก/ต่างเพลงเพื่อสร้างสรรค์สังคม แต่ต่างในแนวทางดนตรีของตัวเอง...”

ธีรพงษ์ เล่าว่า การเข้าร่วมโครงการฯ นี้ ทำให้เขาเข้าใจ และมั่นใจในการทำเพลงสร้างสรรค์สังคม และเพลงทั้งอัลบั้มของเขาก็มีเนื้อหาไปในทำนองนี้

“พอมีโครงการนี้เข้ามา ก็เริ่มเปลี่ยนความคิดว่าเราทำเพลงอย่างนี้ไปในตลาดดีกว่า แนวสร้างสรรค์สังคม กลายเป็นว่าเพลงทั้งอัลบั้มก็กลายเป็นความหมายประมาณนั้นหมดเลย ไม่ใช่เพลงแบบฉันทนา ธอร์คั่นแค่นี้ ถ้าลองไปฟังเพลงในอัลบั้มนี้จะเป็นอย่างนั้นหมด...”

และได้กล่าวถึงการถ่ายทอดและแนะนำให้นักดนตรีรุ่นน้องเกี่ยวกับประสบการณ์ของเขา โดยเฉพาะประเด็นสุขภาวะทางปัญญาว่า

“ก็ผมเอาตัวอย่างเพลงในฟัง มันจะเข้าใจง่ายกว่าที่ไปพูด ที่นั่ง ก็คงจะไม่มีคำว่า “รู้ภาวะทางปัญญา” อย่างนี้ครับ เพราะมันดูเป็นคำที่เข้าใจยากสำหรับนักดนตรีรุ่นน้อง...”

ในขณะที่เพื่อนร่วมวงเขากล่าวในประเด็นนี้ว่า

“ถ้าจะให้ให้พยายามบอกคน ๆ นั้นว่านี่เป็นอย่างไร ก็น่าจะ//แบบด้วยความหมายของเพลง
นะครับว่า/เขาอยู่ในมุกไหน//แล้วมีเพลง/เรา/เพลงไหนตรงกับ/เขาบ้าง ก็ลองให้เขาเอาไปฟังดูถ้ามันรู้สึก
ดีขึ้นจริง ๆ ก็//คิดว่ามันก็ได้ผล /เขาก็อาจจะสนใจ//แบบนี้ขึ้นมาบ้าง...”

ธีรพงษ์ มีทัศนคติว่า ไม่น่าจะเป็นทุกคนที่จะสามารถเข้าถึงและเข้าใจความหมายของสภาวะ
ทางปัญญาได้ เขาบอกว่า

“มันต้องเป็นคนที่มีความเข้าใจระดับหนึ่งก่อนครับ เนมือน//แบบ/เอาคนมาเปิดประตูให้พอ
ปุ๊บก็ //แบบ/นมือนอยู่ด้วย ทุกคนไม่จำเป็นต้องเข้าใจก็ได้ น่าจะมีเพียง//แค่บางคน/เท่านั้น ต้องมีคนที่มี
ความคิดในระดับหนึ่ง ไม่ใช่//แบบ/เล่นดนตรี/เล่นอย่างเดียว//แต่//เล่นตามคนอื่นไปทั่วชีวิต...”

**แม้จะมีใช้นักกล่าวรางวัลแต่ Amusement ก็ผ่านเวทีประกวดมาค่อนข้างหลากหลาย ในหลาย
เวทีเคยได้เข้าถึงรอบลึก ๆ มากแล้ว**

สมาชิกแต่ละคนในวงจึงค่อนข้างคุ้นชินกับการประกวด แต่ก็ไม่มีใครเคยคิดมาก่อนว่าจะมีการ
ประกวดในลักษณะที่โครงการดนตรี กวีคีตา เพื่อการเรียนรู้สู่ปัญญา ที่พวกเขาเข้าร่วม

“//เป็นการประกวดที่จัดระดับประเทศ เพราะจุดประสงค์มันต่างออกไป มันทำให้นักดนตรี
เป็นเพื่อนกัน ไม่มองว่าเป็นคู่แข่ง...”

ขณะที่เพื่อนร่วมวงอีกคนก็สะท้อนในลักษณะเดียวกันว่า

“//เป็นเวทีในโครงการที่ดีมากครับ คือมันไม่ใช่มาได้มา//เก่ง/เพื่อมาได้เท่านั้น มาได้เงิน
เพียงอย่างเดียว มันได้ทั้ง//แนวคิดได้ทั้งเพื่อน ได้//แบบจะมีคนที่มีประสบการณ์มาอธิบาย/เกี่ยวกับ
//แต่งเพลงอะไรพวกนี้ครับ ได้เยอะมาก...”

กระนั้นในทัศนะของพวกเขา แม้ว่าโครงการนี้จะเป็นโครงการที่ดีมาก ๆ แต่ก็ยังมีจุดอ่อนบาง
ประการ โดยเฉพาะการประชาสัมพันธ์

“ก็//เขาพร้อมทุกด้าน เครื่องดนตรี วาม//แผนดี เตรียมการดี คือทั้งโครงการที่พี่//เขา
//มาภาษา ก็จะมองว่าทุกอย่างดีคือเรื่องการโปรโมท ที่//เนชั่นเปอร์เฟกต์...”

**สิ่งที่สมาชิกวงได้รับจากการเข้าร่วมโครงการฯ ไม่เพียงการเห็นคุณค่าและเข้าใจเป้าหมายการ
ขับเคลื่อนของโครงการ ซึ่งพวกเขาก็เป็นส่วนหนึ่งที่แข็งแกร่ง มีลักษณะบางอย่างได้
ปรับเปลี่ยนและพัฒนาไป**

ธีรพงษ์ ได้เล่าถึงความเปลี่ยนแปลงในตัวเขาว่า

“ก็คือความคิดครับ ที่สละความคิดเปลี่ยนไป ในการมุมมองในการแต่งเพลง แล้วก็เรื่องเนื้อเพลงอะไรพวกนี้ นามถึงความคิดมัน จะว่าพัฒนาขึ้นก็ได้ครับ...”

ขณะที่ พันธุ์ - เลิศเมธี สงวนแก้ว มือดีย์บอร์ดของวง กล่าวเสริมขึ้นว่า

“การมองปกติอาจจะมองแค่มุมเดียวครับ แต่เดี๋ยวนี้มองได้หลายมุมครับ แบบจะมีทั้งข้อดี ข้อเสีย อย่างการที่ถ้าเราจะแต่งเพลงขึ้นมาเอาแบบจะร้องตรงๆ ร้องทางอารมณ์คนฟังอะไรพวกนี้ครับ คือโครงการเราจะมีเวิร์คช็อป แล้วก็ร่อนการแต่งเนื้อเพลงกันแบบ.. คนมันเข้าถึงง่ายครับ ไม่จำเป็นต้องใช้คำในการแต่งเพลงที่ยากแบบเพื่อชีวิตได้...”

สำหรับ แม็กกี้-สุปรีชา ศรีวิรัช มือเบสประจำวง สะท้อนในประเด็นนี้ว่า

“แล้วก็เรื่องร่วนเพลงนี้ครับ ทำให้น้องเพลงกว้างขึ้น/เหมือนกันครับ คือเมื่อก่อนแบบว่าก็ฟังไปเรื่อยๆ แต่ว่าตอนหลังผมมีความรู้สึกว่าเพลงไหนที่มันซอร์คฉัน ฉันรักเธอ รู้จักจะไม่ค่อยชอบเท่าไรครับ มันรู้สึกว่ามันไม่มีอะไรครับ มันแค่ว่าไปวันๆ แล้วรู้สึกว่าเพลงมันมีอะไรมากกว่านั้น รู้จักว่าเพลงต่างประเทศคนไทยคนฟังหลายๆอย่างเข้าใจขึ้นก็คงจะดีครับ...”

ไม่เพียงการเรียนรู้เกี่ยวกับเพลงและดนตรีเท่านั้น การเข้าร่วมโครงการฯ ซึ่งเป็นโอกาสให้พวกเขาทำงานร่วมกันอย่างเอาใจจริงเอาใจในการสร้างสรรค์บทเพลงและทำอัลบั้ม กระบวนการดังกล่าวก็ทำให้แต่ละคนได้เรียนรู้และพัฒนาตนเองขึ้นไป

“ก็ได้เรียนรู้ขั้นตอนการทำงานจริง ๆ ครับ ได้เรียนรู้อะไรหลายๆ อย่าง ค้นพบปัญหาที่เกิดขึ้นในวง เรียนรู้ที่จะแก้ปัญหาร่วมกัน เรียนรู้ว่าสิ่งไหนที่เราต้องอดทน สิ่งไหนที่เราต้องยอมรับ ความคิด/เน้นที่ต่างของเพื่อน...”